

197. καὶ μὲν δὴ τὴν γε τῶν ζώων ποιήσιν πάντων τίς ἐναντιώσεται μὴ οὐχὶ Ἔρωτος εἶναι σοφίαν, ἣ γίγνεται τε καὶ φύεται πάντα τὰ ζῶα; ἀλλὰ τὴν τῶν τεχνῶν δημιουργίαν οὐκ ἴσμεν, ὅτι οὐ μὲν ἂν ὁ θεὸς οὗτος διδάσκαλος γένηται, ἐλλόγιμος καὶ φανὸς ἀπέβη, οὐ δ' ἂν Ἔρωτος μὴ ἐφάψηται, σκοτεινός; τοξικὴν γε μὴν καὶ ἰατρικὴν καὶ μαντικὴν Ἀπόλλων ἀνηῦρεν ἐπιθυμίας καὶ ἔρωτος ἡγεμονεύσαντος, (.b) ὥστε καὶ οὗτος Ἔρωτος ἂν εἴη μαθητής, καὶ Μοῦσαι μουσικῆς καὶ Ἥφαιστος χαλκείας καὶ Ἀθηνᾶ ἰστοργίας καὶ Ζεὺς κυβερνᾶν θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. ὅθεν δὴ καὶ κατεσκευάσθη τῶν θεῶν τὰ πράγματα Ἔρωτος ἐγγενομένου, δῆλον ὅτι κάλλους—αἴσχει γὰρ οὐκ ἔπι ἔρωτος—πρὸ τοῦ δέ, ὥσπερ ἐν ἀρχῇ εἶπον, πολλὰ καὶ δεινὰ θεοῖς ἐγίγνετο, ὡς λέγεται, διὰ τὴν τῆς Ἀνάγκης βασιλείαν· ἐπειδὴ δ' ὁ θεὸς οὗτος ἔφθ, ἐκ τοῦ ἐρᾶν τῶν καλῶν πάντ' ἀγαθὰ γέγονεν καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις. (c) Οὕτως ἐμοὶ δοκεῖ, ὦ Φαίδρε, Ἔρωτος πρῶτος αὐτὸς ὢν κάλλιστος καὶ ἄριστος μετὰ τοῦτο τοῖς ἄλλοις ἄλλων τοιούτων αἴτιος εἶναι. ἐπέρχεται δέ μοί τι καὶ ἔμμετρον εἰπεῖν, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ποιῶν εἰρήνην μὲν ἐν ἀνθρώποις, πελάγει δὲ γαλήνην νηνεμίαν, ἀνέμων κοίτην ὕπνον τ' ἐνὶ κήδει. οὗτος δὲ ἡμᾶς ἀλλοτριότητος μὲν κενοῖ, οικειότητος δὲ πληροῖ, τὰς τοιάσδε συνόδους μετ' ἀλλήλων πάσας τιθεῖς (d) συνιέναι, ἐν ἑορταῖς, ἐν χοροῖς, ἐν θυσίαισι γιγνόμενος ἡγεμών·

Και σχετικά με τη δημιουργία όλων των ζώων, ποιος θα εκφέρει αντίθετη άποψη και θα υποστηρίξει ότι δεν σχετίζεται-με τη σοφία του Έρωτα και παρεισφρέει και αναφύεται σ' όλα τα ζώα; Έξω απ' αυτά για την δημιουργία των τεχνών δεν ξέρουμε ότι αποδείχθηκε λαμπρός και δακτυλοδεικτούμενος εκείνος που είχε δάσκαλο του τον Έρωτα και αποτυχημένος και άσημος εκείνος που δεν είχε καμιά επαφή με τον Έρωτα; ο Απόλλωνας ανακάλυψε την τοξοβολία, τη μαντική και την ιατρική, επειδή είχε οδηγούς τις επιθυμίες του και τον Έρωτα, και κατ' αυτό τον τρόπο και αυτός είναι μαθητής του Έρωτα, οι Μούσες τη μουσική, ο Ἡφαιστος την μεταλλοτεχνία, η Αθηνά τη γνώση και τη σοφία και ο Δίας την τέχνη της διακυβέρνησης θεῶν και ανθρώπων. Και για το λόγο αυτό είναι φανερό ότι στις πράξεις των θεῶν κυριαρχούσε το στοιχείο της ομορφιάς, αφ' ότου εμφανίστηκε ο Έρωτας, - στην ασχήμια γεννιέται έρωτας - ενώ πρωύτερα, όπως προείπα, πολλά και τρομερά συνέβαιναν στους θεούς σύμφωνα με τις παραδόσεις, αφού τα ηνία κρατούσε η Ανάγκη. Με τη γέννηση του θεού αυτού, εμφανίστηκαν στους ανθρώπους και στους θεούς όλα τα αγαθά, εξαιτίας του πόθου και της επιθυμίας για το καλό και το ωραίο.

Εν κατακλείδι, Φαίδρε, έχω την άποψη ότι αυτός πρώτος διακρίνεται για την ωραιότητα και την, από κάθε άποψη, ακεραιότητα και στη συνέχεια ευθύνεται για τη μετάδοση αυτών των ιδιοτήτων και στους άλλους. Μού 'ρχεται στα χείλη και ένα δίστιχο ότι αυτός είναι που κάνει **ειρήνη στους ανθρώπους, στο πέλαγος γαλήνη και άπνοια, στις φροντίδες του ο ύπνος και το καταφύγιο των αγέρηδων**, μας απαλλάσσει από την αλλοτρίωση, μας γεμίζει με οικειότητα, καθώς επέβαλλε να γίνονται όλες οι συναθροίσεις αυτού του είδους σε κλίμα εγκάρδιο μεταξύ των παρισταμένων, και τίθεται επικεφαλής και στις γιορτές, και στους χορούς, και στις θυσίες.

πραότητα μὲν πορίζων, ἀγριότητα δ' ἐξορίζων· φιλόδωρος εὐμενείας, ἄδωρος δυσμενείας· ἴλεως ἀγαθός· θεατὸς σοφοῖς, ἀγαστὸς θεοῖς· ζηλωτὸς ἀμοίροις, κτητὸς εὐμοίροις· τρυφῆς, ἀβρότητας, χλιδῆς, χαρίτων, ἰμέρου, πόθου πατήρ· ἐπιμελὴς ἀγαθῶν, ἀμελὴς κακῶν· ἐν πόνῳ, ἐν φόβῳ, ἐν πόθῳ, ἐν (ε) λόγῳ κυβερνήτης, ἐπιβάτης, παραστάτης τε καὶ σωτῆρ ἄριστος, συμπάντων τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων κόσμος, ἡγεμὼν κάλλιστος καὶ ἄριστος, ᾧ χρὴ ἔπεσθαι πάντα ἄνδρα ἐφυμνοῦντα καλῶς, ᾠδῆς μετέχοντα ἢν ἄδει θέλγων πάντων θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων νόημα. Οὗτος, ἔφη, ὁ παρ' ἐμοῦ λόγος, ᾧ Φαῖδρε, τῷ θεῷ ἀνακείσθω, τὰ μὲν παιδιᾶς, τὰ δὲ σπουδῆς μετρίας, καθ' ὅσον ἐγὼ δύναμαι, μετέχων.

Εξασφαλίζει την πραότητα και εξορίζει την αγριότητα. Τροφοδοτεί τα φιλικά αισθήματα, και απομακρύνει τα εχθρικά. Είναι αγαθός παραστάτης. Τον κατακτούν οι σοφοί, τον θαυμάζουν οι θεοί. Τον φθονούν οι άτυχοι, τον αποκτούν οι καλότυχοι. Είναι πατέρας της τρυφής, της χλιδής και της αβρότητας, των θέλγητρων, του φλογερού πάθους και του πόθου. Είναι επιμελής με τα αγαθά και αμελής με τα κακά. Στο μόχθο, στο φόβο, στον πόθο και στο λόγο είναι κυβερνήτης, επιβαίνων, υπερασπιστής και σωτήρας άριστος. Είναι στολίδι για το σύνολο και των ανθρώπων και των θεών. Είναι άριστος και ακαταμάχητος οδηγός και αυτόν πρέπει ν' ακολουθεί κάθε άντρας και να τραγουδάει όμορφα, συμμετέχοντας στο τραγούδι με το οποίο αιχμαλωτίζει τις ψυχές του συνόλου θεών και ανθρώπων.

Αυτός είναι ο λόγος μου, Φαίδρε, και ας αφιερωθεί στο θεό. Άλλα παιδαριώδη και άλλα που προϋποθέτουν μέτρια ενασχόληση, σύμφωνα με τις δυνατότητες μου, συνθέτουν τη δική μου συμμετοχή».